

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година II.

Февруарий, 1927.

Книга 5.

С. Чилинговъ.

Закълни се!*)

С. Чилинговъ.

Вечерта Тате се върна пий-
налъ.

Ние, децата, не забелязахме
особена промѣна у него. Но ма-
ма, щомъ той пристѣпи прага на
стаята, извърна глава настрани
и натърти предизвикателно ниско:

— Не го е срамъ!

Тате разбра, за кого се отнася
този укоръ, и се опита да го
отбие.

— Че защо да го е срамъ. Да
не е сторилъ нѣщо, кой знае
какво?

— Нищо . . . пилъ . . .

— Само единъ юзлюкъ . . .

— Вижда се то: още малко и
ще хванешъ да думашъ „фе-
фель“. Не виждашъ ли, какъ
си плетешъ езика?

Следъ тия дүми мама се за-
лови да нарежда скромната ни
софра. Нейната залисия подейс-
тува облекчително върху татя и
той, като ни се поусмихна малко,
извади отъ палтото си жълтъ сви-
тъкъ халва и го сложи съ широка
ржка на масата. Безъ покана, ние
се нахвърлихме върху неочаква-
ното лакомство и се сборичкахме
надъ него. Едно отъ насъ натисна
съ лакътъ софрата, и тя се обърна.
Това стигаше на мама: тя взе ди-
лафа и зашари, де когото намѣри.
Сякашъ върху насъ искаше да си
излѣе яда. Ние се попилѣхме по
четиритѣ жгли на стаята съ заца-

*) Изъ току-що излѣзлия отъ печатъ
романъ „Хлѣбътъ нашъ насущний“, отъ
сѣщия авторъ.